

РЕШЕНИЕ

№ 170

гр. София, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА**

при участието на секретаря **РУМЯНА П. СТОЯНОВА**
като разглежда докладваното от **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА** Гражданско дело № 20221110121552 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.318-чл.329 от ГПК.

Ищецът С. Й. В. твърди, че сключили граждански брак с ответника З. И. В. на 29.10.1972г. в гр. София. По време на брака имат родени две деца, които са вече пълнолетни. Твърди, че в началото на семейния им живот общата грижа за децата ги сплотявала и живеели добре. Постепенно представите им за брак, семейство и общ начин на живот и семейно планиране постепенно се разграничили и и между страните възникнали спорове и скандали, което довело до отчуждаването им. Ищцата твърди, че до 1997г. съпрузите живели заедно в семейното им жилище. Ответникът напуснал общото им жилище и от тогава са във фактическа раздяла. Страните не поддържат връзка и напълно са се отчуждили. По изложените съображения счита, че бракът с ответника е напълно изпразнен от съдържание към настоящия момент и съществува само формално. Моли съдът да прекрати брака между страните като дълбоко и непоправимо разстроен, без да издирва и да се произнася по въпроса за вината. Направено е и искане за предоставяне ползването на семейното жилище, което е нейна лично собственост. Претендира разноски.

Ответникът З. И. В. не е депозирал отговор на исковата молба. В съдебно заседание не се явява и не взема становище по иска за развод.

Съдът, като взе предвид относимите доказателства и доводи, прие за установено следното:

Страните С. Й. Манолова и З. И. В. са сключили граждански брак на 19.10.1972г. в гр. София. Съпругата е приела за фамилно име фамилното име на съпруга си – В.. Това обстоятелство се установява от приложеното по делото удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на акт за граждански брак № 1387/29.10.1972г., Столична Община, Ленински район, сега Средец. Страните нямат ненавършили пълнолетие деца от брака си си, което се установява от извършената справка в НБДН.

От събраните по делото гласни доказателства, чрез разпит на свидетеля **Даниела З.ва Н.** (пълнолетна дъщеря на страните), които съдът кредитира изцяло, се установява, че страните са разделени повече от двадесет години. До раздялата живеели в етаж от къща в кв. Симеоново, собственост на майка ѝ. След раздялата им са контактували само по повод на обучението на свидетелката. След това не са контактували. Не са се събирали нито по семейни поводи, нито по празници. Нямали и общи средства. Според свидетелката родителите ѝ не са контактували повече от двадесет години.

Съобразно така установената фактическа обстановка съдът счита, че предявеният иск за развод е основателен. Воденето на самостоятелен живот от страните, които са във фактическа раздяла от 1997г. и не общуват помежду си, според настоящия съдебен състав е обстоятелството, което е разрушило трайно и необратимо семейната общност. Всеки от тях е абдикирал от задължението си за общата грижа за семейството, разбирателство и уважение, поради което и бракът следва да бъде прекратен доколкото няма предписаното от закона и добрите нрави съдържание.

Изводът на съда, че бракът между страните е изпразнен от съдържание се подкрепя и от становището и на двете страни. Бракът, според чл.46 от Конституцията на РБългария е доброволен съюз между мъж и жена, като съпрузите имат равни права и задължения в семейството, т.е възникването и съществуването на брачните отношения е основано на съгласието на двете страни. По изложените съображения доколкото по делото се установява, че последната е дълбоко и непоправимо разстроена и съществува само формално, двете страни са категорични в нежеланието си тази обвързаност да продължи, бракът между страните следва да бъде прекратен. В тази връзка следва да се добави, че разпоредбата на чл.99, ал.4 от СК /отм./, съгласно която "развод не се допуска, ако разстройството на брака се дължи само на виновно поведение на ищеца, а другия съпруг настоява да се запази брака, освен ако важни обстоятелства налагат да се допусне разводът ", не е възпроизведена в новия Семейен кодекс. Брачната връзка е невъзвратно изпразнена от предписаното ѝ от закона и добрите нрави съдържание, поради което, като формална и ненужна, следва да се прекрати без съдът да издирва и да се произнася по въпроса за вината, доколкото такава претенция не е заявена от нито един от съпрузите.

Според чл.322, ал.2, изр.II ГПК с иска за развод задължително се предявяват и разглеждат исковете за упражняване на родителските права, личните отношения и издръжката на децата, ползването на семейното жилище, издръжката между съпрузите и фамилното име.

Страните нямат ненавършили пълнолетие деца от брака, като нито един от тях не е заявил искане за издръжка след развода, поради което и съдът не дължи произнасяне по тези въпроси.

Искът за ползване на семейното жилище след развода (чл. 56 СК) е небрачен иск, чието разрешение в брачния процес се предопределя от това дали съпрузите имат деца, които не са навършили пълнолетие, а след това съдът изследва и съобразява доказателствата в рамките на своевременно заявените искания на страните и въпросът за жилищната нужда на заявения искането съпруг. В случая искане за ползване на семейното жилище е заявила ищцата С. В.. Същата твърди, че то е нейно лична собственост, а ответникът го е напуснал през 1997г. към исковата молба е приложен нотариален акт, от който се установява, че жилището е лична собственост на ищцата С. В.. Понятието за "семейно жилище" има легална дефиниция в пар. 1 от ДР на СК. По смисъла на закона семейното жилище е онова жилище, което "е обитавано от съпрузите и техните ненавършили пълнолетие деца" до момента на развода, респ. на фактическата раздяла на съпрузите. По делото не спори, че това е имотът, находящ се в гр. София, кв. Симеоново, ул. „Киселица“ № 7. От събраните доказателства се установи, че ответникът В. го е напуснал преди много години. Поради което именно съдът намира, че последното следва да бъде предоставено за ползване след развода на ищцата, като ответникът вече го е напуснал.

По разноските:

Съгласно чл.329, ал.1, изр.II ГПК при липса на установена по делото вина на съпрузите разноските остават в тежест на всеки от тях, както са ги направили. С оглед разпоредбата на чл.329, ал.1, изр.II от ГПК, платената първоначална държавна такса следва да остане в тежест на страната, която я е заплатила, на основание чл.329, ал.1, изр.II ГПК. Предвид изхода на делото всяка една от страните следва да заплати по сметка на СРС всеки от тях по 25,00 лева-окончателна държавна такса при решаване на делото по иска за развод по чл.6, т.2 от тарифата.

Мотивиран от изложеното, ***СЪДЪТ***

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД БРАКА , сключен с Акт за граждански брак № 1387/29.10.1972г. на Столична Община, район Средец /бивш Ленински район/ между **З. И. В., ЕГН ******* и **С. Й. В., ЕГН ******* като **ДЪЛБОКО И НЕПОПРАВИМО РАЗСТРОЕН**, на основание чл. 44, т. 3, във вр. с чл. 49, ал.1 от СК.

ПРЕДОСТАВЯ на основание чл.56, ал.1 от СК **ползването на семейното жилище**, с адрес гр. София, кв. „Симеоново“ ул. „Киселица“ № 7 на съпругата **С. Й. В., ЕГН *******, с адрес гр. София.

ОСЪЖДА С. Й. В., ЕГН *****, да заплати по сметка на СРС сумата от 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса при решаване на делото по иска за развод, на основание чл. 329, ал. 1, пр.2 от ГПК.

ОСЪЖДА З. И. В., ЕГН ***** да заплати по сметка на СРС сумата от 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса при решаване на делото по иска за развод, на основание чл. 329, ал. 1, пр.2 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____